

[Socialministeren.]

Jeg har anset det for at være det passende for at give vedkommende Kommune netop den tilstrækkelige Interesse i ikke at yde mere end det nødvendige og rimelige. Derimod er det dog urimeligt, naar den ærede Ordfører betragter det som et Angrebepunkt overfor Loven, at Opholdskommunen i mange Tilfælde kun skal bære en Syvendedel. Det er jo kun de Tilfælde, hvor selve Ydelsens Størrelse, Hjælpens Art og Karakter, er fuldkommen fastlagt i Loven gennem bestemte Beløb, der udbetales, og saa er det dog egentlig i og for sig ligegyldigt, om Opholdskommunen overhovedet skal bære noget eller ej ud fra de Betragtninger, den ærede Ordfører gjorde gældende.

Det ærede Medlem Hr. Krag red saa paa ny den Kæphest, som han flere Gange har trukket frem, idet han gaar ud fra, at jeg med Villie beregner Udgiften ved Socialreformen for lavt. Det ærede Medlem udtrykte sig omtrent saaledes, at Kommunegælden efter mine Beregninger efter Socialreformen kun skulde andrage ca. 20 Mill. Kr., og det er tænkt at skulle dække et Udgiftsomraade, som nu kræver 35 Mill. Kr. Man skulde saa deraf faa det Indtryk, at i Virkeligheden vilde denne Reform ført ud i Livet koste alene paa dette Omraade 15 Mill. Kr. mere end beregnet.

Jeg har svaret paa det før, men jeg skal, fordi jeg betragter Spørgsmaalet om Udgifterne, navnlig for Tiden, som et Spørgsmaal af særlig Interesse, gentage i Hovedsagen, hvad jeg har svaret.

Hvis det ærede Medlem Hr. Krag vil se efter i Bemærkningerne til Lovforslaget i Fjor — Tillæg A. Sp. 3041 —, vil det ærede Medlem se, hvorfor man har beregnet, at Udgifterne til det, vi kalder Kommunegæld, vil gaa ned med 12 Mill. Kr. i Forhold til, hvad Udgifterne til Fattigvæsenet og Hjælpekasserne nu betyder. Der ydes her for det første bedre Hjælp til Sygekassemedlemmer, til Invalideforsikring — det er opgjort under 15 Punkter, og jeg skal ikke trætte med at nævne, hvad Beløbene er —, til Aldersrente, til Enker og Enkemænd og til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Dette fragaar i det tidligere Beløb, men saa kommer der nye Beparelser til, fordi der nu ydes Hjælp til Medicin, til kommunal Sygepleje, til ekstraordinær Militærtjeneste, Hustruens Sygehusophold, Laan hos Kommunen og Afskaffelse af Hjælpekasserne. Og endelig nye Beparelser paa Grund af Bestemmel-

serne i Folkeforsikringsforslaget, nemlig: Hjælp i Barseltilfælde, det foreslaaede Tillæg til Invalider og blinde samt Hjælp til Helbredelsesforanstaltninger.

Det er klart, at naar man paa en Mængde Omraader ad anden Vej indfører Hjælp, der svarer til den, Hjælpekasserne og Fattigvæsenet nu maa paatage sig, maa Udgifterne hertil gaa ned. Det er jo ogsaa beregnet, ikke af mig, men af Professor Zeuthen, som har beskæftiget sig meget med disse Spørgsmaal, at den Nedgang, som jeg regner med som den rent skønsmæssige Hjælp paa 12 Mill. Kr. i de 35 Mill. Kr., er meget moderat anslaaet; efter Professor Zeuthens Mening vil det blive mere, men for ikke at blive beskyldt af det ærede Medlem Hr. Krag og andre for med Villie at gøre Reformens Udgifter mindre, end de i Virkeligheden bliver, har man beregnet det saa forsigtigt som muligt.

De Punkter, jeg maa lægge særlig Vægt paa, naar Socialreformen føres ud i Livet, er jo dog for det første, at man gennem en Udbygning af hele Socialforsikringen søger at naa betydeligt videre ad Forsikringsvejen, end man hidtil er naaet, og saa langt, som det efter Ministeriets Mening er muligt, naar man skal have System og Plan i det. Forsikringen vil komme til at omfatte langt flere end hidtil, vil komme til at byde paa Ydelser, der bedre end de nuværende dækker de forsikredes Fornødenheder og dermed aflaster Hjælpekasserne og Fattigvæsenet. Økonomisk finder disse Forbedringer Udtryk i den samlede Udgiftsforøgelse paa 25 Mill. Kr. paa hele Forsikringslovgivningen, overfor hvilken der altsaa anslaaes Beparelser paa i alt 8 Mill. Kr. Det maa dog være nogenlunde nøgternt beregnet.

For det andet, at Forsørgelseslovsforslaget opstiller faste Betingelser for Adgang til Hjælp i langt flere Tilfælde end nu, hvad det ærede Medlem Hr. Krag aldeles ikke vil faa Øjet op for, og i det hele taget opstiller langt flere faste Grænser for Hjælpen end nu — der er overhovedet i Øjeblikket ingen faste Grænser for den skønsmæssige Hjælp.

For det tredie, at der er lagt særlig Vægt paa at udelukke Muligheden for Dobbeltforsorg, hvad der er en vid Mark for nu, idet al offentlig Forsorg ligesom Udbetaling af Invalide- og Aldersrente skal lægges i samme Myndigheds Haand — medens det nu er 3—4 Myndigheder, der besørger det —, saaledes at den administrative Erfaring og Kendskabet til de